

Kondor Katalin: Végjáték, vagy amit akartok

2025 január 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Ez nem semmi!

Még mindig van néhány napja az Egyesült Államok demens elnökének és az ?t bábként mozgató valódi

„uralkodóknak” ahhoz, hogy az új elnök törvény szerinti beiktatásáig mindenféle „csoda” megtörténhessen. Olyanok például, mint amikr?l a minap értesülhettünk. Arról például, hogy Biden kitüntetési mániája odáig fajult, hogy nemcsak Sorost, a világmegváltó pénzembert, hanem másokat is, akik éppen szembejöttek vele, kitüntessen. Messit?l kezdve kiváló színészekig széles a skála, a világ normálisabb fele meg döbbenten nézi, mi folyik odaát, a demokrácia hazájában. Persze nem tudjuk pontosan, ki miért kapott kitüntetést, mások meg miért nem? Messi nyilván azért, mert focizseni, más azért, mert a sok ezer remek színész közül ? az egyik, aki Bidennek éppen eszébe jutott. A világot sátáni módon irányítani próbáló pénzeszsák Soros György azért, mert megtette azt, ami Bidennek már nem ment, az ördögi terveket eljuttatni oda, ahol azokat megértéssel fogadják. Magyarán Trump valódi hatalomátvételéig elvégezni mindent, amit a Soros-terv tartalmaz. Eddig sem pihentek. Ez a terv röviden nem más, mint amit egy normális és gondolkodó ember már régóta tapasztal szerte a világon: a pénzvilág egy összeolvasztott, nemzetek nélküli népesség „megteremtésében” érdekelt, s ennek sikere érdekében mindent elkövet. Ide tartozik a kötelez? migránsbefogadás örökös er?szakolása, az unió ilyen-olyan diktátumai, melynek nem teljesítése esetén óriási pénzbüntetések várnak a „renitensekre”, magyarán a materiális és a spirituális rabságunk végleges megteremtése a cél. Mindenki láthatja, hogy a normális világ küzd ezen nézetek és diktátumok ellen, ám egyel?re sikertelenül. Nem véletlenül érzi sok gondolkodó és érzékeny ember, hogy valamiféle csapdába keveredtünk. Mocsárba. Ami még súlyosabb. Mert a mocsár nehezen ereszt. Egyfajta végjátékféle zajlik a szemünk el?tt, melynek akarva-akaratlan részesei vagyunk. Hogy miképpen lehet ezt elkerülni, arra nézve sok okos elmének kellene megkeresnie a megoldást. Egyel?re sajnos nem nagyon igyekeznek.

Olvasva a fentebb emlegetett Biden–Soros-féle kapkodásokról, melyek a napokban egyebek közt kitüntetési hullámot idéztek el?, melyen a világ humorra fogékony része jókat mosolygott, úgy gondoltam, hogy én is teszek pár javaslatot a demens politikusoknak és tanácsadóiknak, hová látogassanak el, ha tapasztalatot akarnak szerezni arról, mily színes az emberek világa ott, ahol nem a pénz és a hatalom az úr.

Állítólag van egy brazíliai törzs, amelynek tagjai a legboldogabbak a világon. A brazíliai Amazonas-medencében élnek, nem tudnak számolni, mindössze két számot ismernek „a néhányat” és a „sokat”, valamint két színt „a sötétet” és a világosat.” Nem ismerik a dátumokat és a naptárt sem, és egyszer-kétszer esznek egy nap. Bizonyos id?közönként alszanak 20-20 perceket, mivel úgy hiszik, hogy a hosszan tartó alvás megfosztja ?ket az erejükt?l. ?k a piranya emberek. Nincs náluk hierarchia, továbbá nincsenek lopások és b?ncselekmények sem. Állítólag rendkívül boldogok, éjszakánként énekelnek, s úgy hiszik, hogy mind az álmaik, mind a valóság ugyanolyan fontosak. Több ezer növény és állatfaj nevét és tulajdonságait ismerik. A gyermekeik fákkal, virágokkal, kutyákkal és az erd? szellemeivel játszanak, átlagos játékok helyett.

Aztán van egy másik hely is, mégpedig a görög Ikaria sziget, a százévesek szigete. Ikaria minden harmadik lakosa legalább 90 éves koráig él, a népesség többsége pedig legalább száz évig. A titok az Égei-tengeren található természeti paradicsomban rejlik, ugyanis nyolc gyógyforrás található a szigeten, s rendkívül kevés turista látogat el ide. Ugyanakkor senki sem magányos, hiszen tízezer barátságos, optimista ember él a szigeten. Itt mindössze néhány ember ismeri az Alzheimer-kórt, illetve az öregedéssel kapcsolatos kényelmetlenségeket. Egy bizonyos Stamatis Moraitis állítólag azért jött ide az Egyesült Államokból, hogy itt élje meg utolsó napjait – az orvos azt mondta, hogy csupán kilenc hónapja van hátra. Moraitis 1976-ban költözött ide a családjával, s majdnem 37 boldog évet élt még le a szigeten. Ikaria szigetén nincs rohanás, az emberek a t?lük telhet? legjobban dolgoznak, hegyi ösvényeken túráznak, és a saját gyümölcsöskertjeikb?l esznek gyümölcsöket. Az itt él? emberek imádják az olívaolajat, a kovászos kenyeret, a kecsketejet és a gyógynövényekb?l készített teát. Az estéket a szomszédokkal töltik egy kancsó finom bor mellett. Amikor egy 101 éves n?t megkérdeztek, hogy mi a titka, mókásan azt válaszolta, hogy: „Itt még meghalni is elfelejtettünk!”

Nos, én ennyit tudok tenni annak érdekében, hogy próbáljuk meg elfelejteni a mindenkit uralmuk alá rendelni óhajtó hiéna-embereket. Inkább az ilyen igaz mesék jelentsék nekünk a normális életet, amelyre áhítozunk, semmint a mindenkit ostobának és eszköznek néz? háborús hiénák és hatalommániások világuralomra tör? és semmi emberi értéket fel nem mutató tervei, ötletei. Végjáték és diktátumok helyett normális életre vár a világ. Kéretik ezt tudomásul venni.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló